

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ - Ἔτος ΙΖ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 729	Κυριακή Α Λουκά (Λουκ. 5,1-11) 24 Σεπτεμβρίου 2000	Συντάκτης ἱεπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	--

Ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ;

«...Ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον»
(Λουκ. 5,5)

ΑΚΟΥΣΑΤΕ, ἀγαπητοί μου Χριστιανοί, τὸ Ἱερό καὶ ἅγιο Εὐαγγέλιο. Ἄλλὰ δὲν φτάνει μόνο νὰ τὸ ἀκοῦμε. Ὅπως τὸ χρυσάφι δὲν εἶνε πάνω στὴ φλούδα τῆς γῆς, γιὰ νὰ τὸ μαζέψουμε μὲ εὐκολία, ἀλλὰ εἶνε κρυμμένο καὶ πρέπει νὰ σκάψουμε γιὰ νὰ τὸ βροῦμε, ἔτσι καὶ μέσα στὸ Εὐαγγέλιο εἶνε κρυμμένος θησαυρός. Ἄς δοῦμε τὸ Ἱερό Εὐαγγέλιο, γιὰ νὰ ἐκτιμήσουμε τὸν πνευματικὸ θησαυρὸ ποῦ εἶνε κρυμμένος μέσα στὴν σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ.

Δύο φορές πήγαν νὰ ψαρέψουν οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ. Τὴ μιὰ φορὰ ὅλη νύκτα κοπίασαν καὶ δὲν πιάσανε λέπι, γιὰτὶ ἀπουσίαζε ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Χριστός. Τὴ δεύτερη φορὰ, ὅταν πήγαν κατόπιν ἐντολῆς καὶ εὐλογίας του νὰ ψαρέψουν, τὰ δίκτυα γέμισαν ἀπὸ ψάρια.

Τί διδάσκει αὐτό, ἀγαπητοί μου; Ὅτι ἡ ἐργασία ἔχει ἀξία, ἀλλὰ μέχρι ἐνὸς σημείου. Διότι παραπάνω ἀπὸ τὴν ἐργασία ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ὅ,τι νὰ κάνη, πρέπει ν' ἀρχίζη ἀπὸ τὸ Θεό, ν' ἀρχίζη καὶ νὰ τελειώνη μὲ τὸν τίμιον σταυρό.

—Καλά, θὰ ρωτήσετε, καὶ πότε ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ;

Ἄνοιξτε τὴν ἁγία Γραφή, τὴν Παλαιὰ Διαθήκη στὸ Δευτερονόμιο, στὸ κεφάλαιο 28, κ' ἐκεῖ θὰ δῆτε, πότε ἓνας ἄνθρωπος ἔχει τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Τὰ λέει καθαρά ὁ Μωϋσῆς.

Λαέ, λέει, ἐὰν ἀκούσης τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἐλεύθερος εἶσαι. Ἡ πίστις δὲν εἶνε ὀλοκληρωτικὸ καθεστῶς. Δύο αὐτάκια ἔχεις μὲ τὸ ἓνα αὐτὶ μπορεῖς ν' ἀκούσης τὸ διάβολο, καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ Θεό. Εἶσαι ἐλεύθερος. «Ἐάν», λέει, «ἀκοῆ ἀκούσης τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θε-

οῦ σου, φυλάσσειν καὶ ποιεῖν πάσας τὰς ἐντολὰς ταύτας, ἃς ἐγὼ ἐντέλλομαί σοι σήμερον...» (Δευτ. 28,1) ἐὰν δηλαδὴ ἐκτελέσης τὶς ἐντολές μου, τὶς δέκα ἐντολές, τότε, ὅποιος καὶ νὰ ᾖσαι, μαῦρος ἄσπρος κόκκινος, ὅποιων χρωμάτων καὶ ἀποχρώσεων, ἐὰν μὲ ἀκούσης, τότε εὐλογία! Εὐλογία στὶς πόλεις, εὐλογία στὰ χωριά, εὐλογία στὰ δέντρα, εὐλογία στὰ ζῶα, εὐλογία στὰ ἀμπέλια, εὐλογία στοὺς ἐλαιῶνες, εὐλογία στὶς θάλασσες, εὐλογία στὰ πλοῖα, εὐλογία στοὺς στρατῶνες, εὐλογία στὰ παιδιὰ σας, εὐλογία στὸ ἔθνος. Τὰ σύνορά σας, λέει, δὲν θὰ τὰ φυλᾶνε στρατιῶτες· θὰ τὰ φυλᾶνε ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι. Καὶ ὅποιος τολμήσῃ νὰ περάσῃ τὰ σύνορά σας, ἀλλοίμονό του. Ἀπὸ ἓνα δρόμο θὰ περάσουν οἱ ἐχθροί σας, ἀπὸ ἑπτὰ θὰ φεύγουν πανικόβλητοι.

Μὰ λέει καὶ κάτι ἄλλο τὸ 28ο κεφάλαιο τοῦ Δευτερονομίου· Ἐάν, λέει, δὲν μὲ ἀκούσης, τότε – τί θὰ συμβῆ; Τότε φεύγει ἡ λέξις «εὐλογία» (Δευτ. 28,2) καὶ ἔρχεται μιὰ ἄλλη λέξις. Τί λέξις εἶνε αὐτή! Ὡ Θεέ μου, δὲν τὴ λέει ἡ μάνα· καὶ ὅποια μάνα τὴ λέει, ἀλλοίμονο. Καὶ παπᾶς ἀκόμα δὲν κάνει νὰ τὴν πῆ. Μόνο μιὰ Σύνοδος μπορεῖ νὰ τὴν πῆ. Καὶ μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τὴν πῆ.

Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος εὐλογία, κι ἀπὸ τὸ ἄλλο; «Κατάρρα» (ἔ.ἀ. 15). Κατάρρα στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριά. Κατάρρα στὰ δέντρα, κατάρρα στὰ καράβια, κατάρρα στοὺς στρατιῶτες, κατάρρα στὰ παιδιὰ, κατάρρα στὶς μανάδες, κατάρρα στοὺς βασιλιᾶδες, κατάρρα στοὺς ἐργάτες, κατάρρα στοὺς πλουσίους, κατάρρα παντοῦ.

Λοιπὸν, διάλεξε καὶ πάρε. Μπροστά σου εἶνε ἡ φωτιὰ καὶ τὸ νερό. Ὅπου θέλεις ἀπλώ-

νεις τὸ χεράκι σου (βλ. Σ. Σειρ. 15,16)· ἐὰν τὸ βάλης στὸ νερό, θὰ δροισιτῆς, ἐὰν τὸ βάλης στὴ φωτιά, θὰ καῆς. Μπροστά σου εἶνε ἡ εὐλογία καὶ ἡ κατάρα (Δευτ. 30,19). Διάλεξε.

Καὶ γεννᾶται τώρα τὸ ἐρώτημα. Ἐμεῖς ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ; Εἶπαμε· γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ ἐκτελοῦμε τὶς ἐντολές του.

Ποιές εἶνε οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ; Καὶ ἐκτελοῦμε ἔμεῖς τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ; Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσουμε;

Ἦταν κάποτε ἐποχή, ποῦ ὅλοι νηστεύανε. (Θὰ γελάση κάποια κυρία τῆς ἀριστοκρατίας. Ἄλλ' ἔμεῖς δὲν εἴμεθα μοντέρνοι· ἔμεῖς πιστεύουμε στὶς παραδόσεις). Τότε νηστεύανε. Τώρα πάει ἡ νηστεία. Προτοῦ νὰ γίνῃ ὁ τελευταῖος παγκόσμιος πόλεμος, κατέβαιναν ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς πατρίδος στὴν Ἀθήνα, πῆγαιναν στὰ ἐστιατόρια, καὶ Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ δὲν βρῖσκανε νηστήσιμο φαγητό, καὶ μένανε νηστικοί, γιὰ τὴν ἐστιατόρια δὲν εἶχαν τίποτε νηστήσιμο. Ἀλλὰ μᾶς τιμώρησε ὁ Θεός. Δὲν νηστεύαμε Τετάρτη καὶ Παρασκευή; Ἐ, νηστεύσαμε ὅλες τὶς ἡμέρες, καὶ τὸ Πάσχα ἀκόμη.

Τὴ νηστεία, δὲν τὴν τηροῦμε. Τὸν ἐκκλησιασμό; Πρῶτα, ὅπως τώρα τρέχουν στὰ θεάματα, ἔτσι τρέχανε οἱ ἄνθρωποι στὴν ἐκκλησία. Φτερά στὰ πόδια. Τώρα ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ Χριστιανούς, δύο ἐκκλησιάζονται τακτικά, δύο μόνο δίνουν τὸ παρὼν. Οἱ ἄλλοι ἐνενηντακτῶ ποῦ βρίσκονται;

Ἦταν κάποτε ἐποχή ποῦ δὲν ἔκαναν ὄρκο. Τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων ἔτρεμαν ὅταν πλησιάζαν στὸ Εὐαγγέλιο νὰ ὀρκιστοῦνε. Τώρα χιλιάδες χέρια παλαμίζουν τὰ ἅγια Εὐαγγέλια καὶ ψευδορκοῦν ἀπ' τὸ πρωῖ μέχρι τὸ βράδι.

Ἦταν κάποτε ἐποχή ποῦ τὰ ἀντρόγυνα ἦταν ἀχώριστα. Μόνο ὁ χάρος, μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη, τὰ χώριζε. Τὸ διαζύγιο ἦταν ἀγνωστο. Τώρα, ἡ φάμπρικα τοῦ διαβόλου βγάζει κάθε χρόνο χιλιάδες διαζύγια.

Ἦταν κάποτε ἐποχή, ποῦ ὅλη τὴν Ἑλλάδα νὰ γύριζες, δὲν ἄκουγες βλαστήμια. Νὰ βλαστημήση Ἕλληνας; Χίλια χέρια τὸν ἄρπαζαν καὶ τὸν ἔκαναν κομμάτια. Τώρα; Εὐτυχισμένοι ὅσοι δὲν θὰ ἔχουν αὐτιά ν' ἀκοῦνε τὶς βλαστήμιες ποῦ ἀκούγονται. Ὅπου νὰ πατήσης, ὅλα τὰ μαγαρίσαμε μὲ τὶς βλαστήμιες.

Ἦταν κάποτε ἐποχή, ποῦ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν σπλαχνικὴ καρδιά. Ὑπῆρχε ἀγάπη. Τώρα;...

Καὶ ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ περιμένουμε εὐλογία; Ἄς φτειάχνουμε δρόμους, ἄς κάνου-

με ἀεροδρόμια, ἄς κατασκευάζουμε καράβια, ἄς κάνουμε ὅ,τι θέλουμε. Ἄν δὲν ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, δὲν προοδεύουμε.

Ἄλλοῦ πέφτει περονόσπορος καὶ καταστρέφει τ' ἀμπέλια. Ἄλλοῦ πέφτει δάκος καὶ καταστρέφει τὸν καρπὸ τῆς ἐλιᾶς. Ἄλλοῦ τὰ πηγᾶδια γίνονται ἄλμυρά καὶ τὰ δέντρα ξεραίνονται. Καὶ ἄλλοῦ ἡ γῆ σειέται. Γλέντα, λοιπόν, ἐσύ. Τὴν ὥρα ποῦ γλεντᾶς, ἡ γῆ τῆς Ἑλλάδος σειέται. «Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται» (Ψαλμ. 103,32).

Λοιπόν, ἀδέλφια μου, δὲν εἶμαι προφήτης, οὔτε υἱὸς προφήτου. Μὲ συχωρᾶτε ποῦ σᾶς μίλησα λίγο αὐστηρά. Ὅμως θέλω νὰ σᾶς εἰδοποιήσω καὶ νὰ σᾶς πῶ·

Ἀκούσατε τί λέμε στὴ Δοξολογία: «Παράτεινον τὸ ἔλεός σου...» (Ψαλμ. 35,11). Ὅπως ἓνας ποῦ εἶνε χρεωμένος καὶ λέει, Δός μου παράτασι καὶ προθεσμία γιὰ νὰ σ' ἐξοφλήσω, ἔτσι ζητοῦμε κ' ἔμεῖς παράτασι. Μᾶς δίνει προθεσμία ὁ Θεός γιὰ νὰ μετανοήσουμε καὶ νὰ ἐπιστρέψουμε κοντά του.

Ἐὰν ὅμως, ἀδελφοί μου, —νὰ τὸ θυμᾶστε—, ἐὰν μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀπὸ τὸν πατριάρχη μέχρι τὸν καλόγερο, ἀπὸ τὸ παλάτι μέχρι τὴν καλύβα καὶ ἀπὸ τὸν πλούσιο μέχρι τὸν φτωχὸ καὶ ἀπὸ τὸν πλεον σοφὸ μέχρι τὸν ἀγράμματο κι ἀπὸ τὸν ἀσπρομάλλη γέροντα μέχρι τὸ παιδί ποῦ βυζαίνει, ἐὰν δὲν μετανοήσουμε, ὦ τότε, ἀδέλφια μου! Θὰ δῆτε καμμιά μέρα τὴ θάλασσα νὰ φουσκώνῃ καὶ νὰ μᾶς σκεπάζῃ. Θὰ δῆτε τὴ γῆ νὰ σειέται, κι αὐτὲς οἱ πέτρες ποῦ πατοῦμε θὰ γίνουν φίδια νὰ μᾶς φᾶνε. Ἐλεος, Θεέ μου, ἔλεος στὸν κόσμον, ἔλεος στὴν πατρίδα μας!

Μετάνοια! Καὶ τότε, τότε εὐλογία σὶς πόλεις, εὐλογία στὰ χωριά, εὐλογία στὰ ἀγόρια σας καὶ στὰ κορίτσια σας, εὐλογία στὰ σχολεῖα μας... Εὐλογία στὴν πατρίδα, εὐλογία στὸν κόσμον ὁλόκληρο.

Ἀσφάλεια τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶνε τὰ Ἠνωμένα Ἔθνη, δὲν εἶνε ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀμερικὴ. Μάθετέ το· ἀσφάλειά μας εἶνε ὁ μέγας Θεός. Καὶ ὅταν ὁ Θεός εἶνε μαζί μας, —ἐλάτε νὰ σᾶς ὑπογράψω συμβόλαιο— θὰ ἔχουμε ἀσφάλεια 100%. Ἄς ἔχουμε τὸ Θεὸ μαζί μας. Καὶ ὅταν ὅλοι τὸν ἀγαπήσουμε καὶ εἴμεθα κάτω ἀπὸ τὸν Θεόν, «γνῶτε ἔθνη καὶ ἠττᾶσθε, ... ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» (Ἠσ. 8,9-10).

Αὐτῶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος